

Бессараб О. В.

Таврійський національний університет імені В. І. Вернадського

Кобиліна Ю. М.

Таврійський національний університет імені В. І. Вернадського

Юлдашева Л. П.

Таврійський національний університет імені В. І. Вернадського

УДОСКОНАЛЕННЯ РІВНЯ ВОЛОДІННЯ ДЕРЖАВНОЮ МОВОЮ ЯК СКЛАДОВА ПРОФЕСІЙНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ ДЕРЖАВНИХ СЛУЖБОВЦІВ

У статті досліджується проблема підвищення рівня володіння державною мовою державними службовцями як важливої складової професійної компетентності, етики та ефективності публічного управління в Україні. Наведено узагальнений огляд сучасних наукових підходів до мовної компетентності публічних службовців, зокрема ключові визначення, концептуальні моделі та їхній вплив на якість управлінських рішень, прозорість діяльності органів влади та формування довіри громадян. Проаналізовано національні нормативно-правові акти, наукові дослідження та міжнародні стандарти, включно з європейськими підходами до оцінювання мовної компетентності державних службовців, які передбачають знання офіційної мови як обов'язкову умову доступу до державної служби. Виокремлено проблемні аспекти реалізації державної політики у сфері мовної підготовки, зокрема формалізований підхід до навчання, недостатній контроль за дотриманням мовних норм у повсякденній діяльності, нерівномірний доступ до освітніх ресурсів і низький рівень мотивації службовців. Особливу увагу приділено сучасним цифровим інструментам і онлайн-платформам, які забезпечують підвищення практичних комунікативних навичок, поєднання мовної компетентності з цифровою грамотністю та дотримання офіційно-ділового стилю у електронних документах і публічних онлайн-комунікаціях. Запропоновано комплекс заходів, серед яких інтеграція мовних модулів у систему професійного розвитку, використання мотиваційних механізмів (кар'єрне зростання, сертифікаційні програми, конкурси), а також системний моніторинг рівня володіння державною мовою, що забезпечує підвищення ефективності комунікацій, дотримання етичних та професійних стандартів, зміцнення довіри громадян до державних органів і гармонізацію національної адміністративної практики з міжнародними стандартами публічного управління.

Ключові слова: мовна компетентність, державна мова, публічне управління, державна служба, комунікативна культура, цифрова грамотність, професійна компетентність.

Постановка проблеми. У сучасних умовах трансформації системи публічного управління в Україні володіння державною мовою виступає не лише як формальна вимога законодавства, а як суттєвий компонент професійної компетентності державних службовців, що суттєво впливає на діяльності публічних інститутів. Вітчизняне законодавство, зокрема Закони України «Про державну службу» [9], «Про забезпечення функціонування української мови як державної» [10], зобов'язує державних службовців підтверджувати рівень володіння державною мовою відповідним сертифікатом, вимоги до якого визначені Націо-

нальною комісією зі стандартів державної мови (далі – НАДС) [8]. Незважаючи на законодавчі норми, на практиці рівень мовної компетентності серед посадових осіб залишається нерівномірним, що створює виклики для якісної службової комунікації, формування довіри громадян та престижу державних інститутів в очах суспільства. Саме комунікативна компетентність у сфері публічного управління визнається запорукою ефективності державного управління, оскільки від рівня грамотності та культури публічного мовлення державних службовців залежить якість ухвалення управлінських рішень, а також міжкультурна вза-

ємодія органів влади, що безпосередньо впливає на співпрацю з громадськістю [13].

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питання ролі державної мови та мовної компетентності у професійній діяльності державних службовців привернуло увагу науковців і практиків у сфері публічного управління, лінгвістики, права, соціології та комунікативності. Ці проблеми досліджувалися в роботах вітчизняних науковців, зокрема В. Безродна [2], І. Заярна [3], А. Ільєнко [4], Л. Коваленко [5], Г. Малінська [6], Н. Сизоненко [11], О. Шевчук [13]; С. Шестопалова [14]; О. Ялова [15]. Ці та багато інших авторів акцентують увагу на нормативно-правових аспектах, стандартах ділового спілкування та високого рівня володіння державною мовою для ефективної роботи посадовців. Водночас дослідження сучасних авторів засвідчують наявність низки невирішених питань, пов'язаних із розбіжностями між нормативно-правовими вимогами до володіння державною мовою та реальним рівнем мовної підготовки державних службовців, а також через обмежену інтеграцію мовної підготовки в механізми професійного розвитку публічних службовців. Саме цим зумовлені потреби в подальших наукових пошуках щодо вдосконалення механізмів формування мовної компетентності як складника ефективного, відкритого та демократичного публічного управління.

Постановка завдання. Метою статті є дослідження ролі володіння державною мовою як складової професійної компетентності державних службовців та аналіз її впливу на ефективність публічного управління, довіру громадян і престиж державних інститутів.

Виклад основного матеріалу. Однією з основоположних вимог до професійної діяльності державних службовців є відповідний рівень володіння державною мовою [9; 10]. Державна мова виступає ключовим інструментом офіційної комунікації, забезпечує єдність управлінського простору та сприяє підвищенню ефективності взаємодії між владою та громадянами. Загалом державна мова виконує не лише інформаційно-комунікативну, а й регулятивну функцію, оскільки саме через мовні норми та стандарти здійснюється організація управлінської діяльності, ухвалення рішень, підготовка документів та реалізація процедур публічного адміністрування [12].

Професійна компетентність державних службовців залежить від здатності виконувати посадові обов'язки якісно, своєчасно та відповідно до встановлених правових норм. З огляду на це,

мовна компетентність стає невід'ємною складовою такого виконання. Наявність умінь виражати думки зрозуміло, точно та відповідно до стандартів офіційно-ділового стилю дозволяє уникати помилок у документах, неточностей у нормативних актах та двозначності у комунікації з громадянами. Крім того, культура ділового мовлення слугує основою професійної етики, адже демонструє повагу до громадян та колег, підсилює авторитет та легітимність державної влади, а також зменшує ризик виникнення комунікативних конфліктів. Управлінські рішення, сформульовані з порушенням мовних норм, можуть мати також і юридичні наслідки, що безпосередньо впливає на рівень професійної відповідальності. Тому точність термінології, структурованість тексту та дотримання норм офіційного стилю розглядаються як елементи управлінської дисципліни.

Професійна відповідальність державних службовців передбачає не лише дотримання етичних норм і законодавчих вимог, а й умінь точно, коректно та зрозуміло формулювати управлінські рішення, що неможливо без високого рівня культури мовлення. Відтак мовна компетентність розглядається як основна ознака професіоналізму, результативності та правової коректності службової діяльності. Сучасні наукові дослідження у сфері публічного управління підкреслюють зростаюче значення мовної компетентності як фундаментального елементу професійної діяльності державних службовців. Володіння державною мовою сприймається не лише як частина загальної культури, а як важливий інструмент реалізації мовної політики, забезпечення точності управлінських рішень, дотримання етичних норм і сприяння інтеграції України до європейського адміністративного середовища. Узагальнення наукових підходів провідних українських дослідників дозволяє виділити основні концептуальні напрями розуміння мовної компетентності в публічній службі (Табл. 1).

Виходячи з аналізу наведених визначень, мовна компетентність державного службовця може розглядатися як інтегрована система знань, умінь і навичок володіння державною мовою, яка забезпечує нормативне, етичне та результативне виконання службових функцій, включає вміння вести офіційно-ділову комунікацію, формулювати управлінські рішення точно й юридично коректно, дотримуватися мовних норм і професійних етичних стандартів, а також сприяє підвищенню прозорості діяльності органів влади, зміцненню довіри громадян і узгодженню національної адмі-

Сучасні наукові дослідження у сфері публічного управління щодо визначення мовної компетентності державних службовців

Дослідник	Ключовий зміст наукового підходу	Визначення мовної компетентності
Заярна І.	Мовна підготовка у євроінтеграційному контексті	Володіння державною мовою як ресурс модернізації публічного управління та забезпечення взаємодії з міжнародними структурами [3]
Ільєнко А.	Модель формування мовної свідомості службовця	Інтеграція мовної культури, професійно-орієнтованої комунікації та службової діяльності для створення цілісної мовної компетентності [4]
Коваленко Л.	Мовна стійкість та фактори її зміцнення	Здатність нормативно й послідовно використовувати державну мову у різних професійних ситуаціях [5]
Шевчук О.	Мовна компетентність як складова професійної компетентності	Знання та навички використання державної мови у підготовці актів, офіційному листуванні та взаємодії з громадськістю [13]
Безродна В., Захарченко Н.	Мовна компетентність і якість управлінських рішень	Здатність забезпечувати чіткість, точність та юридичну коректність комунікації, що впливає на результативність діяльності [2]
Сизоненко Н.	Мовна компетентність як комплекс знань, умінь і навичок	Забезпечення точності, коректності комунікації та ефективного виконання службових обов'язків у межах компетенції [11]
Мідіна А.	Застосування мовної компетентності у професійній діяльності	Використання знань і навичок державної мови для забезпечення офіційної комунікації та дотримання мовних норм [7]
Ялова О.	Вдосконалення мовного законодавства	Формування механізмів обов'язкового дотримання мовних норм у публічній сфері, контроль і відповідальність [15]
Шестопалова С.	Комунікативна компетентність у підготовці службовців	Мовна компетентність як базовий компонент професійної підготовки для ефективної взаємодії в публічному управлінні [14]

ністративної практики з міжнародними стандартами.

Вагомим аспектом є залежність професійної відповідальності державних службовців від рівня їх мовної компетентності. Адже професійна компетентність державних службовців, до якої входить вміння ефективно комунікувати, виступає ключовим чинником підвищення результативності їхньої діяльності в умовах сучасних викликів публічного управління, оскільки здатність до комунікації впливає на професійну мобільність, адаптацію до змін і загальну ефективність службової діяльності [16].

Державні службовці виступають представниками держави у своїй комунікації, тому якість їх мовлення позначається не тільки на репутації окремого органу влади, а й впливає на рівень довіри громадян до державних інституцій загалом. Послідовне дотримання норм, точності та стандартів державної мови в офіційному спілкуванні забезпечує прозорість управлінської діяльності, сприяє обґрунтованості управлінських рішень і знижує ризики виникнення комунікативних викривлень. Відтак мовна компетентність виступає важливим компонентом службової

етики, закріпленої у загальних правилах етичної поведінки державних службовців [2], а її порушення може негативно впливати як на професійну відповідальність службовця, так і на ефективність функціонування державного органу.

Аналіз нормативної бази свідчить про системний підхід держави до підвищення мовної компетентності персоналу публічного сектору, оскільки законодавство передбачає обов'язкове володіння державною мовою державними службовцями, встановлює вимоги до підтвердження рівня мовної підготовки та визначає відповідальність за недотримання мовних норм. Це включає як правові механізми контролю, так і освітні та тренінгові програми, спрямовані на формування та підтримку мовної компетентності, що забезпечує ефективну комунікацію, підвищення професійної дисципліни та довіри громадян до органів державної влади.

Ключову роль у цьому питанні виконує НАДС, що здійснює організаційно-методичну підтримку професійного розвитку службовців, розробляє методичні матеріали щодо використання державної мови, впроваджує програми підвищення кваліфікації та тренінги з ділової української мови,

забезпечує проведення обов'язкових іспитів і видачу сертифікатів, що підтверджують відповідний рівень володіння державною мовою, здійснює контроль за дотриманням мовних вимог та орієнтується на європейські стандарти державної служби, де сертифікат про рівень володіння державною мовою є необхідною умовою для участі в конкурсному відборі на державну службу [1; 8; 9]. Такий системний підхід НАДС сприяє уніфікації оцінювання комунікативної компетентності службовців, підвищує прозорість і ефективність управлінських процесів, формує довіру громадян до державних інституцій та зміцнює професійну етику публічних службовців.

Система обов'язкового мовного оцінювання є інституційним інструментом формування спільних критеріїв професійної комунікативної компетентності державних службовців. Такі сертифікаційні процедури дозволяють встановити єдині критерії та стандарти оцінювання, що забезпечує порівнянність результатів серед усіх службовців незалежно від підрозділу чи регіону. Проведення іспитів передбачає оцінку не лише знання граматичних та лексичних норм української мови, але й умінь застосовувати мову у офіційно-ділових комунікаціях, оформленні службових документів та взаємодії з громадянами. Крім того, система сертифікації створює передумови для підвищення загальних стандартів професійної діяльності, оскільки мовна компетентність виступає невід'ємною складовою професійної культури службовця. Вона сприяє точності формулювання управлінських рішень, дотриманню норм службової етики та зменшенню ризику комунікативних помилок, що може мати прямий вплив на ефективність роботи державного органу. Обов'язкова сертифікація виступає не лише інструментом оцінки знань, а й інструментом підвищення ефективності публічного управління та зміцнення довіри громадян до органів влади [1]. Загалом, впроваджений в Україні обов'язковий сертифікат про володіння державною мовою, як і проведення відповідних іспитів узгоджується з міжнародними практиками, сприяє уніфікації оцінювання комунікативної компетентності державних службовців, підвищує прозорість і ефективність державного управління, а також забезпечує стандартизацію професійної підготовки та кар'єрного розвитку персоналу публічного сектору.

Ця практика також відповідає міжнародним стандартам державної служби та європейським подходам до оцінювання професійної компетентності держслужбовців, де знання офіційної мови

держави є обов'язковою умовою для доступу до публічної служби. Зокрема, у структурах Європейського Союзу кандидати на державні посади повинні мати ґрунтовне володіння хоча б однією з офіційних мов ЄС на рівні C1 за Загальноєвропейською рамкою мовної компетентності (Common European Framework of Reference for Languages, CEFR) і, у багатьох випадках, продемонструвати знання другої мови на рівні не нижче B2 для проходження конкурсів та подальшого кар'єрного зростання [1; 6; 12]. Такі вимоги дозволяють стандартизувати оцінювання мовних умінь кандидатів і забезпечують порівнянність результатів у різних державних органах, сприяючи створенню єдиного підходу до добору і підготовки персоналу. Крім того, включення мовних вимог до кваліфікаційних критеріїв відображає європейську тенденцію до інтеграції мовної компетентності як частини професійних компетентностей у публічному управлінні, що забезпечує ефективну комунікацію з громадянами, прозорість управлінських процесів і підвищення стандартів адміністративних послуг. Як бачимо, мовна компетентність розглядається не лише як засіб комунікації, а й як індикатор професійної готовності та відповідальності службовця, що відповідає вимогам міжнародних стандартів добору персоналу, наприклад у Європейській комісії та інших багатомовних адміністративних структурах [1; 6; 12].

В умовах цифровізації важливим чинником підвищення мовної компетентності державних службовців є використання цифрових інструментів навчання, які поєднують теоретичні знання з практичними комунікативними вмивами. До таких інструментів належать онлайн-курси з ділової української мови, інтерактивні тренажери для вдосконалення граматики та лексики, сервіси автоматичної перевірки офіційно-ділового стилю документів, а також платформи для дистанційних семінарів і вебінарів [7; 11]. Вони дозволяють службовцям регулярно отримувати зворотний зв'язок, контролювати власний прогрес і виконувати вправи у зручний час, що особливо актуально для регіонів із обмеженим доступом до очних навчальних програм. Цифрові інструменти також сприяють підвищенню мотивації до самостійного вдосконалення мовних навичок через інтеграцію гейміфікації та модульних навчальних курсів. Вони також дають можливість відпрацьовувати мовну компетентність у реальних робочих сценаріях: оформленні електронних документів, підготовці публічних повідомлень і виступів онлайн, взаємодії через офіційні сервіси електро-

ного уряду. Тобто, цифрові платформи забезпечують поєднання мовної культури та цифрової грамотності, що дозволяє службовцям ефективно комунікувати з громадянами та колегами, дотримуючись високих стандартів офіційного стилю та точності комунікації [16]. Впровадження цифрових інструментів у систему навчання державних службовців доповнює традиційні підходи до сертифікації та підвищення кваліфікації, формуючи цілісну стратегію підвищення мовної компетентності, мотивації та професійної відповідальності в публічному управлінні.

Разом із тим, узагальнення наукових підходів і практичного досвіду свідчить про наявність низки проблем, які значно ускладнюють ефективну реалізацію державної політики у сфері мовної компетентності:

по-перше, у багатьох органах державної влади зберігається формалізований підхід до рівня мовної підготовки, а навчання носить умовний характер для виконання нормативних вимог, а не для реального підвищення рівня мовної культури та комунікативної компетентності службовців [11];

по-друге, недостатній контроль за дотриманням мовних норм у повсякденній службовій діяльності призводить до того, що наявність сертифіката про володіння державною мовою не завжди гарантує високий рівень офіційного мовлення, точності та професійної етики, що підкреслює потребу у створенні дієвих механізмів внутрішнього моніторингу та оцінювання мовної компетентності всередині органів влади [7];

по-третє, нерівномірний доступ до освітніх ресурсів і програм підвищення кваліфікації створює диспропорції в підготовці персоналу, що негативно впливає на рівень комунікативної спроможності службовців і, як наслідок, на якість публічного управління [16].

Доповнює ці проблемні аспекти і питання мотивації державних службовців. Як відзначають дослідники, належний рівень володіння державною мовою потребує систематичної роботи, регулярної практики та активного залучення до професійних комунікативних ситуацій, включно з підготовкою та оформленням офіційних документів, участю у нарадах і публічних заходах [7; 11]. У сучасних умовах цифровізації, коли значна частина службових комунікацій відбувається у швидкому темпі або через автоматизовані системи, виникає додатковий виклик – поєднання мовної культури з цифровою грамотністю. Службовець повинен не лише знати мовні норми, а й уміти коректно застосовувати їх у електро-

них документах, офіційних електронних сервісах, електронній переписці та публічних онлайн-виступах. Крім того, відсутність внутрішньої мотивації та заохочення до вдосконалення мовних навичок часто знижує ефективність навчальних програм і може призводити до формального підходу до сертифікації. Для подолання цих викликів експерти пропонують інтеграцію мовної підготовки в систему безперервного професійного розвитку, впровадження тренінгів з цифрової комунікації та створення стимулів для регулярного використання державної мови у щоденній службовій діяльності [16]. Як бачимо, мотиваційний компонент є ключовим фактором у забезпеченні реального, а не формального володіння державною мовою, що прямо впливає на ефективність управлінських процесів, якість комунікації з громадянами та престиж державних інституцій.

Зазначені питання вимагають системного підходу до підвищення мовної компетентності державних службовців, який поєднує освітні, організаційні, мотиваційні та цифрові складові. Необхідно інтегрувати модулі з ділової української мови у програми безперервного професійного розвитку, забезпечити систематичний моніторинг та внутрішній контроль, а також впроваджувати мотиваційні механізми для стимулювання активного вдосконалення навичок [7; 11; 16]. Особливе значення мають цифрові інструменти навчання – онлайн-курси, інтерактивні тренажери та сервіси перевірки офіційно-ділового стилю, що дозволяють поєднувати теоретичні знання з практичними вміннями та цифровою грамотністю [1]. Впровадження цих заходів забезпечує єдині стандарти мовної компетентності, підвищує ефективність комунікацій, забезпечує прозорість управлінських процесів і підвищує рівень довіри громадян до державних органів.

Висновки. Удосконалення рівня володіння державною мовою є багатовимірним процесом, який охоплює правові, управлінські, освітні, цифрові та етичні складові й має пряму вплив на професійну відповідальність державних службовців. Мовна компетентність є ключовим фактором ефективності публічного управління, оскільки забезпечує високий рівень комунікацій, точність і нормативність ділового мовлення, прозорість діяльності органів влади та підвищує довіру громадян до державних інституцій. Крім того, вона сприяє професійному розвитку службовців, уніфікації стандартів роботи, підвищенню ефективності прийняття управлінських рішень і мінімізації комунікативних помилок у взаємодії

з колегами та громадськістю. Водночас інтеграція мовної компетентності з цифровими навичками, системним моніторингом і мотиваційними механізмами дозволяє створити комплексну стратегію

підвищення професійної спроможності державних службовців, що відповідає сучасним вимогам демократичного, прозорого та ефективного публічного управління.

Список літератури:

1. Барановська Т. С., Полежаєва Є. В. Вимоги до мовної компетентності державних службовців: окремі питання законодавчого регулювання в державах-членах Європейського Союзу. Юридичний науковий електронний журнал. 2023. № 10. С. 317–319. URL: http://lsej.org.ua/10_2023/75.pdf.
2. Безродна В., Захарченко Н. Комунікативна компетентність публічних службовців як чинник як чинник ефективного управління – додатковий контекст про зв'язок мовних навичок із ефективністю службових рішень. // Наукові перспективи. 2023. № 4 (34). С. 95–105. URL: http://lsej.org.ua/4_2024/184.pdf.
3. Заярна І. Удосконалення англomовної підготовки державних службовців України в контексті європейської інтеграції. Державне управління 2025, 20 (2), 12–15. URL: <https://surl.li/ueusrp>
4. Ільєнко А. Мовна свідомість держслужбовця як категорія професійності// Наука і освіта. 2023. № 2. 34–39. URL <https://surl.li/gzfiay>.
5. Коваленко Л., Жарая С. Мовна стійкість державних службовців і посадових осіб як ключова риса громадянина українського суспільства. Науковий вісник Вінницької академії безперервної освіти. Серія «Екологія. Публічне управління та адміністрування». 2023. № 4. С. 89–95. URL: <https://surl.li/knivke>.
6. Малінська Г.Д., Горбань Г.М. Мовна політика в Україні: сучасні виклики та перспективи розвитку української мови в багатомовному середовищі. Вчені записки Таврійського національного університету імені В.І.Вернадського. Серія: Філологія. Київ, 2025. Т.36 (75). № 1. Частина 1. С. 56–61. DOI <https://doi.org/10.32782/2710-4656/2025.1.1/10>
7. Мідіна А. Незавершені механізми влади у питаннях забезпечення функціонування української мови як державної. Юридична наука, № 3(25) (13 вересня 2023 р.): 18–22. URL: <https://surl.li/kwescoi>.
8. Національне агентство України з питань державної служби. Освітні програми з удосконалення рівня володіння державною мовою. URL: <https://pdp.nacs.gov.ua>.
9. Про державну службу: Закон України від 10 грудня 2015 р. № 889-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/889-19#Text>
10. Про забезпечення функціонування української мови як державної: Закон України від 25 квітня 2019 р. № 2704-VIII URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2704-19#Text>.
11. Сизоненко Н. М. Обов'язковість використання державної мови посадовими і службовими особами: виклики і шляхи реалізації// Вісник Полтавського державного аграрного університету. Серія «Публічне управління та адміністрування», №. 1 (Грудень 13, 2024): 71–78. дата звернення Грудень 28, 2025. URL: <https://surl.lu/pppagn>.
12. Стандарт української мови для державних службовців. URL: <https://surl.li/cziajb>.
13. Шевчук О. М. Мовна компетентність як елемент професійної компетентності державних службовців в Україні/ О. М. Шевчук, М. С. Ковтун, В. О. Спасенко // Аналітичне-порівняльне правознавство/ редкол.: Ю. М. Бисага (голов. ред.), В. В. Заборовський, Д. М. Белов, С. Б. Булеца та ін.; ДВНЗ «УжНУ» Ужгород, 2023. №4. С. 287–291. URL: <https://surl.li/phrzbzr>.
14. Шестопалова С. Місце іншомовної комунікативної компетентності в професійній компетентності державного службовця // Науковий вісник: Державне управління. 2021. № 4(10). С. 129–146. URL: <https://surl.li/hmclab>.
15. Ялова О. В. Шляхи та форми реалізації мовного законодавства в Україні : наук. стаття / О. В. Ялова // Науковий вісник Національної академії внутрішніх справ. 2020. Том 25, №1. С. 110–119. URL: DOI: <https://doi.org/10.33270/01201141.110>.
16. Krynychna I., Gurkovskii V. Professional competence as a factor of the efficiency of the activity of a public servant. Public administration and law review. 2020. №. 1. P. 30–38. URL: <https://doi.org/10.36690/2674-5216-2020-1-30-38>.

Bessarab O. V., Kobilina Yu. M., Yuldasheva L. P. IMPROVING THE LEVEL OF PROFICIENCY IN THE STATE LANGUAGE AS A COMPONENT OF THE PROFESSIONAL COMPETENCE OF CIVIL SERVANTS

The article examines the issue of improving the level of proficiency in the official language among civil servants and local government officials as an important component of professional competence, ethics, and the effectiveness of public administration in Ukraine. It provides a comprehensive overview of current scientific approaches to the language competence of public servants, including key definitions, conceptual

models, and their impact on the quality of management decisions, the transparency of government activities, and the formation of public trust. National regulations, scientific research, and international standards are analyzed, including European approaches to assessing the language competence of civil servants, which require knowledge of the official language as a prerequisite for access to public service. The article highlights problematic aspects of the implementation of state policy in the field of language training, in particular the formalized approach to training, insufficient control over compliance with language norms in everyday activities, uneven access to educational resources, and low motivation among civil servants. Particular attention is paid to modern digital tools and online platforms that improve practical communication skills, combine language competence with digital literacy, and ensure compliance with formal business style in electronic documents and public online communications. A set of measures is proposed, including the integration of language modules into the professional development system, the use of motivational mechanisms (career growth, certification programs, competitions), and systematic monitoring of the level of proficiency in the state language, which ensures more effective communication, compliance with ethical and professional standards, strengthening of citizens' trust in state bodies, and harmonization of national administrative practices with international standards of public administration.

Key words: *language competence, official language, public administration, civil service, communication culture, digital literacy, professional competence.*

Дата надходження статті: 03.11.2025

Дата прийняття статті: 10.12.2025

Опубліковано: 30.12.2025